

תת"ע 8847/11/14 - מדינת ישראל נגד יורי כצמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 יולי 2015

תת"ע 8847-11-14 מדינת ישראל נ' יורי כצמן

בפני	כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר
מדינת ישראל	המאשימה
נגד	הנאשם
יורי כצמן	

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, בתאריך 22.09.14 בסמוך לשעה 16:26, נהג ברכב פרטי מסוג טויוטה מספר 33-884-56 בצומת הרחובות, מנחם בגין - על פרשת דרכים, בתל אביב, באופן שקיפח את זכותם של משתמשי הדרך לעשות שימוש מלא בדרך, בכך שנסע בנתיב שני מימין וסטה לנתיב הימני שבו היה טור ארוך של כלי רכב שהתכוון לנסוע ימינה.

הנאשם כפר בהאשמה המיוחסת לו ונשמעו הראיות.

מטעם התביעה העיד רושם הדו"ח, השוטר מור סוריה, כאשר עדותו נשענה רובה ככולה על דו"ח התנועה אותו רשם בעצמו ביום המקרה. התקבל וסומן ת/1.

על פי עדותו עת היותו סטטי בין עץ הדקל לאנדרטה בצומת המדובר, הבחין בבירור ברכב הנאשם מגיע בנתיב שני מימין על רחוב מנחם בגין, עוקף את הפקק שהיה בנתיב הימני, ולקראת הצומת סטה ימינה לתוך הנתיב הימני, תוך שהוא עולה על שטח הפרדה ו"נדחף לתוך הימני". הנאשם בתגובתו לדו"ח שנרשמה על ידי השוטר אמר: "אתם יודעים איפה לעמוד, אתם נהנים ככה לתפוס אנשים, אתה עומד בכוונה מקום שלא רואים צבע".

הנאשם מר יורי כצמן העיד בעצמו, על פי עדותו לאחר שהבין כי טעה בנתיב נסיעתו, החליט לפנות לנתיב הימני קיצוני בכדי לצאת מהצומת ימינה. לצורך כך אף ביקש מהנהג שנסע בטור בנתיב הימני הקיצוני, שייתן לו זכות לעבור, האחרון, אכן נתן לו לעבור תוך שהוא סימן לו כי עומד שוטר בקרבת הצומת. לאחר שפנה ימינה עצר אותו השוטר.

זה התחיל לרשום לו דו"ח בגין -חציית קו הפרדה רצוף-, ורק לאחר שהנאשם הסב תשומת ליבו כי קו הפרדה מטושטש ולא נראה, החליט השוטר לרשום שלא בצדק, דו"ח אחר שעניינו "קיפוח זכות".

דין והכרעה:

השאלה שבמחלוקת:

האם בקשה "וקבלת רשות" מנהג אלמוני הנמצא בפתח הנתיב ובראש הטור, אליו מתכוונים לסטות, מאפשרת לנהג

לסטות מנתיב לנתיב בפתח הצומת ומבלי להמתין בסבלנות ככול יותר הנהגים האחרים המסתרכים בטור מבלי שהדבר יהווה עבירת קיפוח זכות.

הנאשם בחקירה ראשית הודה בפה מלא, כי טעה בבחירת הנתיב הנכון בהתקרבו לצומת, והחליט לסטות לנתיב הימני קיצוני על מנת שיוכל לפנות ימינה בצומת, ואז ביקש מאחד הנהגים בתוך טור המכוניות רשות להיכנס.

" כשהבנתי שאני טעיתי בנתיב, קיבלתי החלטה לפנות לנתיב הימני כדי לצאת ימינה". " ביקשתי מהנהג שייתן לי זכות לעבור, נתן לי בבקשה תעבור, פניתי ימינה ושוטר עצר אותי"

זאת ועוד בחקירתו הנגדית מאשר הנאשם כי לא נסע בנתיב הקיצוני ימני וכי היו שם יותר מרכב אחד שהמתין .

"אני לא נסעתי בטור הימני קיצוני, זה נכון", "היה שם יותר מרכב אחד"

זאת לדעת, הנתיב הימני הקיצוני במקום הוא הנתיב היחיד אשר ממנו מותרת הפניה ימינה בצומת.

לשון החוק:

תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961, קובעת כי:

כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא-

יקפח את זכותו של אדם להשתמש שימוש מלא באותה דרך;

תקנה 40(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, קובעת כי:

לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון;

אין חולק כי הנאשם נסע בנתיב שני מימין, נתיב המחייב את המשך הנסיעה ישר לפנים בלבד. כאשר הוא נמצא בראש הטור, לפני הצומת סטה ימינה לתוך הנתיב הימני הקיצוני שבו הייתה באותה העת תנועה צפופה של כלי רכב שהמתינו בתור לפנייה ימינה.

הנאשם לפי דבריו, בהגיעו לראש הטור הממתין "ביקש רשות" ופנה ימינה בצומת.

הנאשם בגרסתו זו הודה למעשה בביצוע העבירה המיוחסת לו.

אין מחלוקת כי היו כלי רכב נוספים בתוך הנתיב הימני שהמתינו בסבלנות לפנות ימינה בצומת. עצם כניסת הנאשם לראש הטור לתוך הנתיב, בין "ברשותו" של הנהג שנסע בטור ובין שלא, עיכבה בזמן ההמתנה את הנהגים האחרים שהמתינו בסבלנות לתורם להגיע לראש הטור, ובכך קיפחה הלכה למעשה את זכותם של כל הממתנים, להשתמש שימוש מלא בדרך.

לא זאת אף זאת תקנה 40(א) לעיל, אוסרת על נהג לסטות מנתיב נסיעתו, אם הסטייה מהנתיב עלולה לגרום הפרעה או סיכון.

הנאשם טען כי הנהג האחר האלמוני "נתן לו" להיכנס לפניו, לטעמי ניתן להבין אחרת את השתלשלות האירועים. הנהג האלמוני-נאלץ - לוותר על התקדמותו בנסיעה ולאפשר לנאשם להיכנס לפניו, כי אחרת רכבו היה נפגע מרכב הנאשם שנדחף בכוח, תוך קביעת עובדות בשטח, לתוך ראש הטור הימני קיצוני.

לא זאת אף זאת העובדה כי הנהג האלמוני סימן לו כי יש שוטר בצומת רק חידדה בעיני את כוונתו, שהנאשם לא יכנס לראש הטור המכוניות.

סוף דבר, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שמעתי את העדים, התרשמתי מהופעתם בפני, ולאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות עד תביעה יחיד, אני נשען על עדותו זו, לו אני מאמין ואני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הצדדים.